

โมทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนสิงหาคม ๒๕๕๓

พระธรรมเทศนาเนื่องในวันเกิดพระอาจารย์นพพร อาทิจจวโส

วันเสาร์ที่ ๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๕๓

อ้าว! โมทนาสาธุกับทุกคนที่ยังมีจิตศรัทธาเลื่อมใสในคุณพระรัตนตรัย อันมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประธาน เพราะฉะนั้นที่อาตมาสอนให้ทุกคนทำจิตว่างไม่ใช่ของยากหรือก้อาตมารู้ทั้งพิศดารรู้ทั้งอย่างย่อ ใ้พิศดารนะโยมฟังกันไปเยอะแล้วแต่ต้องย่อให้โยมเข้าใจว่าการที่เราจะเข้าถึงจิตว่างอย่างรวดเร็วก็คือให้ได้รับความปรารถนาให้ไร้เจตนาที่จะเอามาเป็นเราเป็นของเราเนี่ยแค่นี้ สิ่งที่ยอมผ่านมามาทั้งหมดเลยตั้งแต่เด็กจนโตเนี่ยหมายถึงพิศดารก็หมายถึงสิ่งที่โยมเห็นได้ยินได้ทราบได้รู้สึกทางตาทางหูทางจมูกทางลิ้นทางกายทางใจเนี่ยของโยมหรือเปล่า? ไม่ใช่ก็ว่างไปหมดแล้วเพราะฉะนั้นเมื่อมันว่างไปหมดแล้วโยมจะเอาความว่างที่ไม่มีตัวตนมาเป็นของตนได้ยังงัยเป็นอุปาทานความยึดถือ เป็นอุปาทานความยึดถือก็ด้วยอาศัยเมตตาความรักใคร่จึงเอาเก็บเอาไว้ กรุณาความสงสารเก็บเอาไว้ มุทิตาพलयินดีเก็บเอาไว้หรือต้องขมจิตขมใจให้เป็นอุเบกขาวางเฉยแล้วก็จำเอาไว้ทั้งแค้นทั้งดีทั้งไม่ดีเนี่ยเอาเก็บไว้หมดเลยเพราะฉะนั้นเราจะเข้าถึงความว่าง ต้องไร้เจตนาไร้ความปรารถนาก็เท่ากับไร้ต้นหาความอยาก เมื่อเราไม่มีเจตนามาเป็นเราเป็นของเรา ก็ตาเรายังดีอยู่เราก็เห็นแล้วก็ผ่านไป หูดีอยู่ได้ยินแล้วก็ผ่านไป จมูกได้กลิ่นแล้วก็ผ่านไป ลิ้นได้รสเลยลิ้นไปแล้วก็ผ่านไปแล้วไม่รู้สึกแล้ว ได้สัมผัสฤดูร้อนฤดูหนาวฤดูฝนนี้ก็ผ่านไป ใจได้รับรู้ธรรมารมณ์เพราะใจเราก็ผ่านไปแล้วใ้สิ่งที่ผ่านไปแล้วก็คืออนัตตาคือความว่างนั้นนะ

ที่อาตมาพูดความว่างก็หมายถึงพูดให้คนไทยฟังแต่ภาษาบาลีอนัตตาก็แปลว่าความว่างหรือสูญหรือว่างนั้นแน่ะ ตายก็ว่างเหมือนกันตายหรือมรณะนะ ถ้าพูดถึงตายหรือมรณะก็ว่างคือว่างจากความเป็นคนไปแล้ว แล้วถ้าเราไปเสียอกเสียใจไปยึดติดว่าคนนั้นพ่อเราแม่เราบุตรภรรยาสามีเราเป็นไปไม่ได้ไหมเอากะดูกรมาร้องไห้ร้องให้ กระดูกเนี่ยเป็นกระดูกพ่อกระดูกแม่สัญญามั่นจำได้ตอนที่ม่ชีวิตอยู่แต่ตายแล้วไม่ใช่เปลี่ยนไปแล้ว ว่างไปแล้ว เพราะฉะนั้นเราอย่าไปกังวลอย่าไปเป็นทุกข์กับสิ่งที่ผ่านไปแล้วทุกคนมีสภาวะเหมือนกันหมดคือเกิดแล้วต้องแก่ต้องเจ็บต้องตายเหมือนกันหมด แล้วก็ต้องว่างไปวิบัติพลัดพรากบางคนก็หนีไปไกลเลยต้องว่าอย่างนี้จากกันไปแล้วยังไม่ตายก็จากกันไปแล้ว อนิจจังไปแล้วแล้วเราไปร้องไห้ร้องให้ ใ้ร้องไห้ร้องให้คือความประทับใจนั้นแหละหรือความพอใจหรือความไม่พอใจที่มันติดใจเราอยู่ เพราะฉะนั้นเรารู้ความจริงแล้วเราต้องทำจิตให้ว่าง ทำไม่ต้องทำให้จิตว่าง? เพราะอาตมาพิจารณาถึงพระพุทเจ้าที่พระองค์สร้างบารมีจำเดิมแต่ได้รับพระพุทพยากรณ์จากพระพุทเจ้าที่บังกรสัมมาสัมพุทธเจ้าเนี่ยมีอะไรก็ให้หมด ๔๐สงไชยแสนกัลปนี้พระองค์วอร์มอั้ความว่างมาตลอด มารมาขอนั้นขอนี้ทำยสุดของลูกขอภรรยาที่ยังต้องยกให้เขาเลยเนี่ย แล้วมันก็ขอไม่สิ้นสุดแม้พระพุทเจ้าตรัสรู้เป็นพระพุทเจ้ามันยังมาขออีกยังมาขอให้เข้านิพพานอีกมันชั่วขนาดไหนต้องว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นใ้พวกขี้ขอเนี่ยพวกมารทั้งหมดเลยจำไว้ให้ตึนะ ใครคิดจะขออะไรพระอาจารย์นะระวังไว้ให้ดีพระอาจารย์บอกให้ตายโหงตายห้าสาปแช่งเลยเนี่ยคือแข่งมาร(หัวเราะ)เดี๋ยวนึกว่าคำว่าเอ๊ะ! เนี่ยใ้ขี้ขอนักนะมีงี้เดียวขอมันนั้นขอนี้ ขอแล้วก็เอาไปไม่ได้หรือถึงให้ไปก็เอาไปทิ้งไปขว้าง แม้กระทั่งตัวเองก็ของพ่อของแม่ของปู่ของย่าของตาของยาย

เขายังเอาไปไม่ได้เลยเนี่ยยังต้องไปฝังไปเผาอีกเห็นมั๊ย แล้วของเราที่ไหนเนี่ย จิตของเราเนี่ยต้อง
 วางที่เอาตมาวางเนี่ยหมายถึงว่าเรา ที่พระพุทธเจ้าวอร์มอัฟความว่างเนี่ย๔ อสงไขยแสนกัลป์แต่ชีวิตทุก
 วันเนี่ยยังไม่ถึงร้อยปีเลยก็ว่างจนตายวอร์มอัฟจนตายไปเลยเนี่ยให้รู้เอาไว้ เมื่อเราวอร์มอัฟจนตาย วิธี
 วอร์มอัฟจนตายก็คือยืน เดิน นั่ง นอนก็ภาวนาว่างๆๆ ให้ไปพูดเข้าไปสู่ใจให้ไปไล่ขยะอารมณ์มะเร็ง
 อารมณ์ในจิตของเรา เมื่อเราไล่ขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์ไปแล้ว จิตของเราจะได้ว่างแล้วก็ไม่มียึดติดเพราะ
 ใจที่เอาตมาพูดเมื่อก็เนี่ยความเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาที่ประทับใจเราเนี่ยมันเป็นรากเหง้าของ
 อูปาทาน ถ้าใครยังมีเมตตา รักใคร่ จะไปคอยมัวสังสารอย่างนั้นอย่างนี้ร้องห่มร้องไห้ มุทิตาพลอยยินดี
 อย่างนั้นอย่างนี้อะไรเนี่ยต้องข่มจิตข่มใจเป็นอุเบกขาเนี่ยรากเหง้าของอูปาทานก็คือเมตตา กรุณา มุทิตา
 อุเบกขา รากเหง้าของสมาธิก็คือสังขะ ใครเสียสังขะก็เสียศีลแล้วก็ฟุ้งซ่านเอานั่นมากลบเอานี้มากลบ
 สมาธิไม่ตั้งมั่นหรือเพราะฉะนั้นไอ้คนไหนที่โกหกโกไหว้เก่งๆจะมากุญโตเรื่องสมาธิอย่าไปเชื่อเลยไปจำ
 ขี้ปากเขามาหรือไปจำของคนอื่นเขามา ไม่ได้รู้จริงเห็นแจ้ง ไม่ได้มีความเข้าใจในเรื่องของสมาธิความตั้งใจ
 มั่น ที่นี้เราตั้งใจมั่นกับความว่างคือสุญญตสมาธิมีอนัตตาความว่างเป็นอารมณ์ สุญญตวิโมกข์หลุดพ้นด้วย
 ความว่างพระพุทธเจ้าแสดงไว้ชัดเจนเลย ไอ้พวกเรียนเบรียญ๘ประโยคก็ยังไม่รอดเลยเนี่ยทำไมยังไม่
 รอด มันยึดติดความรู้ของมันอยู่เพราะจิตมันไม่ว่าง แล้วก็เป็นที่เหตุให้อาตมาพิจารณาเห็นรู้อะไรมากมาย
 มโนมยิทธิก็ไปไม่ได้ติดนรกติดสวรรค์ติดท่านพ่อท่านแม่ท่านปู่ท่านย่าอะไรก็ไปไม่รอดเพราะจิตไม่ว่าง
 ธรรมกายยึดติดลูกแก้วก็ไปไม่รอดเพราะจิตไม่ว่าง ไอ้ที่เขาว่านิพพานของมโนมยิทธิก็คือมิติแก้วผลึกให้
 โยมรู้เอาไว้เนี่ย เตียวนี้เอาตมาส่งขึ้นไปหมดแล้วแล้วก็ห้ามลงมาอีก เพราะฉะนั้นเนี่ยครูบาอาจารย์ทั่วโลก
 สอนให้เจริญสติอบรมสติ สติแปลว่าความระลึกได้ ระลึคนั้นระลึกนี้เนี่ยไอ้พวกระลึกอยู่ที่ไปนิพพานไม่ได้
 หรือ ทำไม่จึงไปนิพพานไม่ได้ อาตมาต้องบอกให้โยมรู้ว่าอาตมาเห็นคุณเห็นโทษของสติ ตามปกติสติคู่
 กับสัมปชัญญะ สัมปชัญญะคือรู้จิตรู้สติ ห้ามเป็นตัววิสกัเบรคห้ามคิดนั่นคิดนี่แต่ถ้าเราจะไปนิพพานเนี่ย
 สติก็ต้องตัดทิ้งให้เหลือแต่สัมปชัญญะเท่านั้นเอง สัมมาทิฐิเห็นชอบก็แบบ ครูบาอาจารย์ที่แสดงแบบแผน
 ที่แสดงเอาไว้ว่าที่สัมมาทิฐิเห็นชอบเห็นอริยสัจ๔ ถ้าไปมัวไปไล่เบี่ยอริยสัจ๔ก็ไปนิพพานไม่ได้เพราะอะไร
 เพราะจิตไม่ว่างสัมมาทิฐิเห็นชอบเห็นอะไรก็ชอบเนี่ยพวกเห็นอะไรชอบๆกันเนี่ยไปนิพพานไม่ได้หรือ
 ต้องว่างเนี่ยพระองค์แสดงนัยยะเอาไว้เยอะแยะเลยถ้าใครไม่มีใจซื่อสัตย์สุจริตอย่างซื่ออย่างตรงไม่มีสติรู้
 เลยต้องว่าอย่างนี้ สัมมาสังกับไปดำริชอบดำริว่าจะทำอย่างนั้นอย่างนี้ไอ้พวกดำริอยู่ที่ไปนิพพานไม่ได้
 เพราะจิตไม่ว่าง สัมมาวาจาพูดจาชอบ ชอบพูดทั้งวันทั้งคืนไม่รู้จักจบไปนิพพานไม่ได้ต้องว่าง สัมมากรรมมัน
 โทหมายถึงการงานชอบอะไรเนี่ยทำกันทั้งวันทั้งคืนก็ไปนิพพานไม่ได้ สัมมาอาชีโวยึดติดอาชีพนั้นอาชีพนี้
 ก็ไปนิพพานไม่ได้ สัมมาวาจาโมเพียรพยายามชอบไปเพียรไอ้สิ่งที่ชอบๆก็ไปนิพพานไม่ได้ไม่ชอบนิพพาน
 ต้องว่าอย่างนี้ สัมมาสติระลึกชอบนี้ตัดทิ้งเลยระลึกถึงพ่อ แม่ พี่น้องลูกเมียสามีภรรยาไปนิพพานไม่ได้ต้อง
 ว่างเนี่ยที่อาตมาบอกต้องตัดสติทิ้งเลยเหลือสัมปชัญญะ สัมมาสมาธิตั้งใจมั่นชอบตั้งใจมั่นกับพระนิพพาน
 ตั้งใจมั่นกับความว่างอย่างเตียวนั่นแหละจึงจะไปได้จำไว้ ไม่มีใครรู้เรื่องหรือครูบาอาจารย์ทั่วโลกสอนให้
 เจริญสติอบรมสติแต่ไม่เคยชี้โทษสติให้ลูกศิษย์รู้ว่าสติสัมปชัญญะเป็นธรรมมีอุปการะมากต้องระลึกถึงแต่
 เรื่องศีลเรื่องธรรมเท่านั้นถ้าไประลึกถึงแต่รูป เสียง กลิ่น รส โณภัพพะ ธรรมารมณ์สติตัวนี้พาจิตวิญญูณ

ของทุกคนไปเวียนว่ายตายเกิดนับภพนับชาติไม่ถ้วนเลยต้องว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นต้องว่าง สติ ตัดทิ้งไปเลย ต้องใช้สัมปชัญญะรู้จิตรู้สติพอมันจะระลึกไปโน่นไปนี่ก็เบรคมันเลยหยุดๆรู้ตัวรู้สติ คำว่ารู้ตัว คือรู้จิตของเรานั้นแหละแล้วรู้สติอย่าให้มันระลึกไปพร่ำเพื่อ แล้วใช้ตัวสติก็คือตัวฟังชานนั้นแหละเพราะ อาตมาเคยพิจารณาสติปัฏฐาน๔แล้วก็ถามว่าอะไรคือตัวฟังชานก็มีตัวรู้ขึ้นมาก็คือสติเป็นตัวฟังชานเพราะ มันระลึกมากเกินไปก็เลยฟังชานเพราะฉะนั้นต้องแยกจิตจากสติอารมณ์จึงจะดับ พอสติแยกจากอารมณ์ อารมณ์ไม่มีก็เป็นนิโรธะจิตทันทีแล้วก็มันเป็นมรรคจิตทันทีเลยอาตมานี้สามารถแยกจิตแยกสติแยกอารมณ์ ได้อาตมาจึงมีความเข้าใจรู้แจ้งแทงตลอดต้องว่าอย่างนี้ แล้วก็รู้กายเข้าใจเร็วด้วยไม่ต้องเสียเวลาเนี่ย เพราะฉะนั้นวิธีที่ทำให้จิตเข้าถึงความว่างรวดเร็วก็คือให้รู้ความปรารถนาไว้เจตนาที่จะให้เป็นเราเป็นของ เราตาเราคืออยู่มีสิทธิมองเห็นได้แต่ก็เรารับรู้ในการที่มองเห็นแต่ไม่ได้รับมาเก็บไว้ว่าเป็นเราเป็นของเรา ทั้ง เสียงก็เหมือนกันกลิ่นก็เหมือนกัน รสก็เหมือนกัน โผฏฐัพพะก็เหมือนกันไอ้ที่เป็นธรรมารมณ์จิตใจอยู่เนี่ย ต้องให้มันว่างให้หมดว่างอย่างบริสุทธิ์ ว่างอย่างเดียวยังไปนิพพานไม่ได้เลยต้องว่างอย่างบริสุทธิ์ (หัวเราะ)ยังมีขั้นตอนอีกเยอะแยะเลยถ้าอาตมาบอก กลัวโยมจะกลัวชะก่อน(หัวเราะ)เพราะฉะนั้นเรื่อง ใหญ่ที่อาตมารู้ที่คนอื่นไม่รู้ แต่พยายามจะบอกให้รู้แต่สิ่งที่รู้ง่ายๆก็คือต้องทำให้ว่างไปก่อน พอว่างแล้วก็ คือความบริสุทธิ์เลยคือทั้งภายในภายนอกเลยคือเห็นว่ามันไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราจริงๆแม้แต่ตัวเราเองก็ต้อง ตายต้องฝั่งต้องเผาเน่าทั้งหมดแล้วก็ต้องว่างอย่างบริสุทธิ์แล้วเราก็ไม่ไปยุ่งกับเขาที่อาตมาเคยเทศน์เคย สอนประจำอยู่ณะเรื่องของเขาเราไม่ยุ่งเรื่องของเราจะได้จบได้สิ้นนั้นนะถ้าไปเสือกกับเขาทุกเรื่องก็มีทุกข์ เรื่องแล้วก็มีความกังวลความห่วงใยอาลัยอาวรณ์ร้องไห้ตามมาอีกนั้นนะเรื่องใหญ่โตมากมาย ต้องว่าอย่างนี้เพราะฉะนั้นอาตมานี้เอาความจริงมาบอกโยมเรื่องนิพพานัง ปรมัง สุขังเนี่ยเราไม่มีวิตกวิจารณ์ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์สังขารจึงไม่มีการปรุงแต่งในรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์สังขารจึงไม่ปรุงแต่งจิตเราเนี่ยจึงเรียกว่านิพพานัง ปรมัง สุขังในปัจจุบันนี้แล้วเป็นนิรามิสสุขสุข ที่ไม่ต้องอาศัยรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ที่เรียกกลามิสสุขคือรูปที่จิตอาศัยรูปแล้วมีความสุข อาศัยเสียงแล้วมีความสุข อาศัยกลิ่นแล้วมีความสุข อาศัยรสแล้วมีความสุข อาศัยสัมผัสแล้วมีความสุข แต่จิตของเราไม่มีรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์แต่เราสุขด้วยความว่างจึงเรียกว่านิรามิสสุขถ้า ปัจจุบันเราทำจิตของเราให้ว่างเรื่อยไปเนี่ยตายเมื่อไหร่ก็นิพพานัง ปรมัง สุขุญฺญ์เมื่อนั้นเขาเอาไปฝั่งไปเผา แล้วก็ไม่มีกรรูเรื่องกันอีกต่อไปแล้วเนี่ยไม่ใช่พูดเล่นเนี่ยอาตมาเนี่ยเอาของจริงมาพูดแล้วก็ที่ใครๆว่าากๆ เนี่ยแต่อาตมาว่ามันง่ายเพราะเราเข้าใจแล้วเรารู้แล้วทั้งหมดเลย สัมมาทิฐิเห็นชอบก็ตัดทิ้งเลย(หัวเราะ) ว่างถ้าไปมัวไล่เบียดก็เห็นนั่นเห็นนี่นั่นนี่เมื่อไหร่จบไม่จบหรอก ไอ้เบรียญฺสประโยคก็ไปนิพพานไม่ได้ เยอะแยะไปศึกษาลาเพศ ครั้งพุทธกาลขณะไปฐิละคัมภีร์เปล่าพระพุทธเจ้าว่าไปฐิละคัมภีร์เปล่ามาแล้วนั่น แล้วไปแล้ว ความจริงพระองค์ตรัสอย่างชัดตรงว่าว่างเปล่า ว่างเปล่าก็คือว่างไม่มีอะไรแต่นี่ยังยึดติด ในความรู้อยู่ ที่อาตมาบอกว่าต้องมาพิจารณาเห็นว่าปัญญาไม่เที่ยงอนิจจังเดียวกับปัญญาก็คือตัวเหตุผลที่ ถูกต้องเหตุผลอย่างนั้นอย่างนั้นมันไม่เที่ยง เหตุผลในรูป เหตุผลในเสียง เหตุผลในกลิ่น เหตุผลในรส เหตุผลในโผฏฐัพพะ เหตุผลในธรรมารมณ์นี้ไม่เที่ยง เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาแล้วยังมีเหตุผลอย่างอื่นอีก เยอะแยะเลยเนี่ยไม่เที่ยง ญาณความรู้ก็อนัตตาไม่มีตัวตนสิ่งที่เรารู้ทั้งหมดไม่มีตัวตนเลยแล้วเราไปเอาสิ่ง

ที่ไม่มีตัวตนไปยึดติดว่าเป็นเราเป็นของเราเนี่ยต่อให้เปรียบอุปประโยคดอกเตอร์ขนาดไหนหมาใหญ่ขนาดไหนก็ไปไม่ได้หรอก ต้องมายอมรับความจริงว่าปัญญาอันปัจเจกญาณความรู้ก็อันตาดำจิตเราต้องยอมรับตรงเนี่ยจึงจะเป็นอเสขะจบการศึกษา ไม่งั้นไม่จบหรอกอาตมาเนี่ยรู้ในสิ่งที่คนอื่นไม่รู้แล้วก็พยายามสอนทุกคนนี่ว่าทุกคนเก่งหมดยกย่องครูบาอาจารย์นั่นครูบาอาจารย์นี้แต่เท่าที่พระอาจารย์เห็นแล้วไปไม่รอดหรอกพวกนั้น(หัวเราะ)ยึดติด ถ้าสอนเจริญสติอบรมสติอยู่ไม่ทันกินนะเดี๋ยวนี้พระอาจารย์ต้องบอกให้เอาสัมปชัญญะอย่างเดียวรู้จักรู้สติแล้วจิตไม่ส่งออก อย่างสายอิสานเนี่ยไม่ให้จิตส่งออก แต่ก็ไม่ได้ออกหรอกว่าทำยังงัยไม่ให้จิตส่งออก การที่ทำให้จิตไม่ส่งออกก็คือต้องว่างอย่างเดียวแล้วก็ตามสัมปชัญญะรู้ว่ามันจะส่งออกก็ติดติดสักเบรคเลยห้ามเลยไม่ให้สติมันระลึกลงไปเอาสัมปชัญญะรู้จักรู้สติเลยเนี่ย แล้วก็ว่างต่อไปนั่นแหละมันจึงจะถูกคำว่าภาวนาทำให้มีให้เป็นที่ขึ้นมาทำอะไรให้มีให้เป็นที่ขึ้นมา ก็มีแต่ทุกข์มีแต่โทษทั้งนั้น ต้องทำความเข้าใจให้มีให้เป็นที่ขึ้นมา นั่นแหละจึงจะไม่มีทุกข์จึงจะพ้นทุกข์ได้เพราะฉะนั้นเราต้องพยายามฝึกหัดตัดนิสัยเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดใหม่ต้องทำจิตให้ว่างให้ได้ถ้าเราปรารถนาความพ้นทุกข์ต้องมีความเพียรเพียรว่างนะไม่ใช่เพียรเอานั่นเอานี่มาเป็นเราเป็นของเรานะไม่ใช่ต้องเพียรว่างนั่นแหละเราจึงจะพ้นทุกข์ได้ เมื่อเราพ้นทุกข์ได้แล้วเราก็ไม่ต้องไปถามใครแล้วเป็นปัจเจกตั้งเลยไม่ต้องไปให้เขาสอบอารมณ์นั้นอารมณ์นี้ พวกสอบอารมณ์นี่ก็ไปไม่ถึงไหนหรอกโดนสมมุติมันเล่นงานสมมุติว่าเป็นญาณนั่นญาณนี่อีกไม่มีญาณญาณอะไรทั้งหมด(หัวเราะ)ถ้าเราจะไปนิพพานเนี่ยต้องว่างหมดเลยไม่ต้องใช้แล้วเลิกใช้เพราะใช้มาในขณะที่มีชีวิตอยู่เท่านั้นถ้าเราจะไปนิพพานแล้วเลิกใช้เลยว่างหมดไม่มีเนี่ยพระองค์แสดงนัยยะไว้มากมายหลายนัยเลยว่ามีมรรคจะจะไปพ้นทุกข์ก็มรรคจะถ้าใครไปอย่างซื่ออย่างตรงมรรคจะมีอะไรบ้างไปเรียนกันทุกคนรู้จักมรรคแต่ไปนิพพานได้ไหมไม่ได้ยังเห็นเซ่อๆซ่าๆกันเนี่ยเยอะแยะล้วนแล้วแต่เรียนมรรคมาเนี่ยรู้เรื่องมรรคกันทั้งนั้นแต่ยังไปนิพพานไม่ได้เพราะอะไรเพราะยังไม่ว่างจากมรรคอีกต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)ที่อาตมาเคยบอกว่าว่างจากรู้ที่แรกเราไม่รู้ต้องทำให้รู้เกิดขึ้นเนี่ยเพราะรู้เป็นวิชาไม่รู้เป็นอวิชาเนี่ยถ้าเราจะไปนิพพานเนี่ยรู้แล้วต้องว่างเลยคือว่างจากรู้เหมือนกับเล่นสำนวนแต่ไม่เล่นสำนวน อาตมาพูดมานานแล้วแต่ไม่มีใครสนใจอาตมาเลยชี้แจงสอนต้องว่าอย่างนี้มันก็เลยยึดติดความรู้มันต่อไปมันนึกว่ามันเก่งมันแน่แล้วก็ปล่อยมันไปตาม(หัวเราะ)ประสีประสาของมันอย่างนั้นนะ ครูบาอาจารย์คนนั้นคนนี่เก่งกล้าสามารถอะไรยังไม่ว่างที่อาตมาไม่รู้เพราะอาตมาหยังเชิงมารู้ว่างรู้ว่างว่างรู้เนี่ยถ้าคนไหนสนใจอยากไปนิพพานเนี่ยเพราะต้องถามว่าทำอย่างไรจึงจะว่างจากรู้ ว่างไม่ได้เนี่ยเราจะทำยังงัยเราก็ต้องไม่มีจิตเจตนาในการรู้การเห็นการได้ยินการได้ทราบได้รู้สึกทั้งหมดต้องว่างหมดเลยนั่นแหละว่างเนี่ยแหละเป็นมรรคที่หลังมันว่างอย่างบริสุทธิ์แล้วจึงจะเป็นผลจำไว้อาศัยว่างนั่นแหละเป็นบาทหรือเป็นมรรคเป็นหนทางถึงความพ้นทุกข์ดับทุกข์ที่หลังมันว่างอย่างบริสุทธิ์แล้วนั่นแหละเป็นผลแล้วเห็นมัยที่โบราณเขาบอกเส้นผมบังภูเขาเนี่ยมันเป็นแบบนี้เดี๋ยวจะนึกว่าเออ! พระอาจารย์เอาอะไรมาเทศน์เอาอะไรมาสอนหรือเล่นสำนวนหรืออะไรไม่ใช่เล่นสำนวนหรอกอาตมามีความรู้สามารถอธิบายได้ เพราะฉะนั้นเนี่ยจะได้บอกความรู้ว่าโยมแก่เฒ่ากันไปแล้วเดี๋ยวก็ตายกันไปแล้ว ต้องทำจิตให้ว่างได้แล้วไม่ยึดติดลูกหลานเหลนโหล่นคนไหนแล้ว ต้องทิ้งว่างไปให้หมดถ้าไปนึกถึงคนนั้นเนี่ยเว็บเข้าไปท่องมันเนี่ยที่แรกตีมันไว้ทีหลังมาจะโดนเขียนนะ(หัวเราะ)ระวังให้ตีเนี่ยพวกยึดติดทั้งหลายเนี่ยที่แรกก็เป็น

ย่าเป็นตาเป็นยายเนี่ยเป็นปู่เนี่ยพอไปยึดติดรักลูกรักหลานเนี่ยเดี๋ยวไปเข้าห้องเขาห้วงลูกห้วง
 หลานไปไม่ได้ เนี่ยมาเกิดใหม่ก็ต้องมามีเวรมีกรรมกันอีก เพราะฉะนั้นว่างตัดใจทิ้งว่างให้หมด ไม่ต้องไป
 ยึดติดอะไร หนักหนาสาหัสการเวียนว่ายตายเกิดเป็นทุกข์ เพราะฉะนั้นเรารู้แล้วว่าทุกข์อันเนี่ยเป็นของ
 ควรกำหนดรู้ กำหนดรู้ทุกข์ยังงัยเนี่ย ทุกข์เป็นของควรกำหนดรู้ เราก็ตาเห็นรูปเราก็ที่เรารู้ว่าเป็นรูปนั้นเรารู้
 ว่าเป็นทุกข์แล้วจะทำให้เราทุกข์ ได้ยินเสียงก็เสียงทุกข์ ได้กลิ่นก็กลิ่นทุกข์ ได้รสก็รสทุกข์ ได้โณฐัพพะ
 สัมผัสก็ทุกข์ ธรรมารมณ์ที่จิตใจก็เป็นทุกข์ วิธีที่เราจะกำหนดรู้ทุกข์เห็นอะไรได้ยินอะไรให้เห็นทุกข์ได้ยิน
 ทุกข์ได้สัมผัสทุกข์รู้เรื่องทุกข์ทั้งหมดเลยแล้วมันก็เป็นอันเดียวกันเรียกสมังคีย์เป็นหนึ่งในต้องพิจารณาให้เป็น
 หนึ่งเลยให้หลงทุกข์ให้หมดเลยแล้วก็มือนุสติ รู้สัมปชัญญะรู้ว่าคือรู้ทุกข์เพราะจิตมันจะไปไหนก็ทุกข์มี
 จะแว็บไปไหนก็ทุกข์ ที่นี้ก็ข่มขี้สติได้แล้ว ที่นี้สติมันก็ไม่ไปไหนเพราะสติมันเชื่องแล้วเพราะจิตมี
 สัมปชัญญะรู้จิตรู้สติแล้วที่นี้จิตมันก็ไม่ไปไหนแล้วเขาเรียกใจเชื่อง ถ้าในภาษาพระไตรปิฎกเนี่ยเขาเรียกจิต
 อ่อนควรแก่การงาน เนี่ยแต่เอาตามต้องชี้ให้โยมเห็นว่าใจมันเชื่องเหมือนสัตว์เชื่องไม่ดื้อไม่ชนเลยถ้าเราเป็น
 คนที่ไม่มีปัญหาไม่คิดสะปะสะปะไปไหนจิตของเราว่างแล้วเราก็จะรู้ความจริงว่าอ้อ! เนี่ยเป็นอย่างนี้ ใ
 ที่คนอื่นไม่รู้อีกมากมายเนี่ยทั้งโลกเลยเนี่ยยุคนี้สมัยนี้ ส่วนมากจะตกกระไดพลอยโจนตอนที่ตายเนี่ย
 เพราะตัวจะตายแล้วไม่มีอะไรยึดติดตัวเองไม่ได้ตกกระไดพลอยโจนว่าเออ! ว่างหมดแล้วนั่นแหละพอดี
 สมังคีย์ตอนนั้นมรรคว่างพอดีก็ตายพอดีก็ไปนิพพานพอดีจนไปรู้ตอนจิตจะตายตอนโน้นนะอย่างเอาตาม
 เนี่ยจะตายหลายครั้งแล้วมันยังไม่ตายยังต้องมาเขียนวิธีสะละคืนไว้ให้อีกเพราะฉะนั้นที่เอาตามบอกเนี่ย
 บอกความจริงแล้วก็สามารถที่เอาตามแสดงผลได้อธิบายให้ฟังได้ ไม่อย่างนั้นโยมจะไปเข้าใจได้ยังไงไม่
 มีผู้รู้มาบอกแล้วโยมจะไปนิพพานได้ยังไงพระพุทธเจ้าหรือพระพุทธศาสนาจึงสูงสุดกว่าลัทธิต่างๆทั้งหมด
 เลย เพราะลัทธิอื่นศาสนาต่างๆสอนอย่างเก่งก็แค่อภิญาญะ สมบัติ๘ แค่นั้นก็ยังไม่เหมือน
 พระพุทธเจ้าของเราตอนเป็นพระโพธิสัตว์เที่ยวชานาญสมบัติ๘เหาะเหินเดินอากาศได้เป็นฤาษีชี้โพ
 รู้อดีตปัจจุบันอนาคตแต่ก็ยังไม่ได้อิสราบัน ที่นี้พระองค์ผ่านบุพเพนิวาสานุสติญาณระลึกเนี่ยญาณระลึก
 หนหลังได้เป็นจำนวนมากใช้สติระลึกนะ พอจุตูปปาตญาณรู้จากกำหนดว่ามันเป็นเพราะอะไรหาเหตุหา
 ผลแล้วตอนนี้ การไปเกิดตกรอกไปสวรรค์ไปพรหมไปนิพพานเพราะไปทำอะไรมา พอคำว่าอัสวัชย
 ญาณ ก็คือทำกรรมก็คือทำให้สติที่ระลึกทั้งหมดเนี่ย เอานุพเพนิวาสานุสติญาณจุตูปปาตญาณให้ว่างไป
 ให้หมดเลยจึงเรียกว่าทำอัสวะให้สิ้นไปก็คือทำกรรมให้สิ้นไปนั่นแหละ กรรมก็คืออัสวะ กรรมก็คือ
 อะไรคือรูป เสียง กลิ่น รส โณฐัพพะ ธรรมารมณ์ที่สั่งสมมาเป็นอเนกชาติเนี่ย เพราะฉะนั้นต้องทำให้ว่างไป
 ให้หมดเลยจึงเรียกว่าอัสวัชยญาณ เอาตามรู้ตรงนี้อาตมาจึงทำความเข้าใจพิจารณาอะไรเอะอะ
 อาตมาไม่ต้องไปศึกษาที่ไหนหรอกเพราะอาตมา(หัวเราะ)เรียนตรี โท เอกแล้วอ่านพระไตรปิฎกแล้วมา
 พิจารณาธรรมแล้วก็รู้แจ้งแทงตลอด แต่อาตมาไม่ใช่พระซี้คู้หรืออะไรอย่างนั้นอย่างนี้ แต่อาตมาก็ดูว่ามี
 คนเขาจริงเขาจริงบ้างหรือเปล่า? ไม่มี อาตมาก็เฉยๆถ้าเขาจริงเขาจริงอาตมาก็อธิบายได้สอนได้ เพราะว่า
 เรื่องของเขาเราไม่ยุ่งเรื่องของเราที่จะจบจะสิ้นต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)เรื่องอะไรไปเหนื่อยเพราะเรื่องของ
 คนอื่นมีประโยชน์อะไรต้องถามอย่างนี้ ใ้เนี่ยพวกเสือกหาเรื่องกันทั้งนั้นนะต้องว่าอย่างนี้แล้วคิดว่าตัวเอง
 เก่งแน่ทำบุญทำทานอย่างนั้นมากมายแล้วหมดไปหรือยังละ ต่อให้ทำจนหมดตัวก็ยังไปไหนไม่รอด

(หัวเราะ) เพราะอะไร ยังยึดติดอยู่ในทานนั้นอยู่อีกโง่! เรื่องใหญ่โตมากมายถ้าอาตมาพูด เพราะฉะนั้นทานให้ไปแล้วหมดไปแล้วก็ว่างความหมายของทานนั้นนะ ศีลละเว้นแล้วก็ว่าง เนกขัมมะก็ อาศัยทานอาศัยศีลสองอันเนี่ยเป็นดับเบิ้ลว่างเห็นมัย ทีนี้ปัญญาในทานในศีลก็เพื่อว่าง วิริยะเพียรในทาน ในศีลก็เพื่อว่าง ขันติความอดกลั้นอดทนในทานในศีลก็เพื่อว่าง สัจจะความจริงใจในการให้ทานรักษาศีลก็ เพื่อว่าง อธิษฐานเพื่อให้มีทานมีศีลก็เพื่อว่าง เมตตาเมื่ออุเบกขาได้นั้นแหละก็ว่างทั้งหมด เห็นมัยไม่ใช่ อย่างอื่นเลยเนี่ยถ้าไปยึดติดทานก็ไปไม่รอด ไปเอาศีลอย่างเดียวละเว้นละเว้นอะไร ไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์ถ้า ละเว้นก็ละเว้นความชั่วแต่ความดีก็ยังยึดติดอยู่ก็ยังไม่ว่าง ก็ยังมีโทษอยู่ต้องว่าอย่างนี้เพราะยังไม่ว่างเนี่ยต้อง ลงแบบนี้ที่อาตมาสอนเนี่ย ต้องเมตตารักใคร่ในทานในศีลก็เพื่อว่างเห็นมัย อธิษฐานในทานในศีลก็เพื่อ ว่าง ทุกอย่างต้องลงว่างหมดเลยนั้นนะวรรณ์อัปไว้จนตายเลย พระพุทธเจ้าได้รับพระพุทธพยากรณ์จาก สมเด็จพระพุทธที่บังกรสัมาสัมพุทธเจ้าพระองค์บำเพ็ญเพียรทั้งบารมี อุบารมี ปรมัตถบารมีเพื่อความ ว่างเนี่ยมา๔๐สงฆ์แสนกัลป์เนี่ย เพราะฉะนั้นทุกวันนี้คนเราอายุไม่เกิน๑๐๐ปีบ้างก็ไม่มากเพราะฉะนั้น จนตายเนี่ยเนิน เนิ่ง นอน พุดเข้าหูไปสู่ใจภาวนาว่างๆ ไปไล่ขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์เอาไว้แล้วเราก็ จะได้ไปนิพพานชาติเนี่ยไม่ต้องไปรอชาติหน้าชาติไหนไม่ใช่อาตมาพูดเล่นอาตมาเนี่ยรู้จริงเห็นแจ้งแล้วก็ มาพยายามสั่งสอนอบรมพวกโยมเนี่ยที่มีทุกข์มีโทษกันอยู่เนี่ย(หัวเราะ)โทษคนนั้นโทษคนนี่ ต้องโทษ ตัวเองที่จริงไม่ว่าง ถ้าเราจิตว่างแล้วเราทนได้แล้วเรามีขันติอดทนเหมือนกับที่แสดงไว้การไม่ทำบาปทั้งปวง การทำกุศลให้ถึงพร้อมการชำระจิตของตนให้ขาวรอบเนี่ย การที่เราไม่ทำบาปทั้งปวงได้เราก็ต้องมีขันติอด กลั้นอดทนไว้ อยากฆ่าสัตว์ฆ่าคน อยากขโมยประพฤติผิดกาเมมุสากินเหล้าเมายาก็อดกลั้นอดทนไว้ไม่ทำ เนี่ยแล้วเราก็ด้วยขันติเราก็ไม่ทำบาปทั้งปวงได้แล้วด้วยขันติ ทีนี้เราการที่เราจะทำกุศลให้ถึงพร้อมเราจะ ทำยังไงเราก็ต้องมีขันติธรรม ไม่อยากให้ทานก็ให้ทานอดทนไป ทีนี้ให้ๆไปเรื่อยๆอดทนให้ไปเรื่อยๆ มันก็หมดไม่มีอะไรจะให้อ้อ! ให้ไปเท่าไรมันจะรู้สติเนี่ยให้เพื่อความว่างต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ) แม้กระทั่งชีวิตตัวเองก็ให้เป็นทานเราก็จะรู้เลย เพราะทุกอย่างเนี่ยมันจะมาสอนเราเป็นปัจจุตังเลยเราให้ จนไม่มีให้แล้ว แม้กระทั่งชีวิต อ้อ! เราจะรู้เลยเนี่ยเราให้เพื่ออะไรเนี่ยอ้อ! ให้แล้วก็ว่างอ้อ! เพื่อให้ความว่าง เกิดขึ้นในใจนั่นเอง ทีนี้พอเรารู้การให้เพื่อความว่าง ทีนี้เราจะให้ก็ได้ไม่ให้ได้ เพราะจิตมันว่างอยู่แล้วต้อง ว่าอย่างนี้(หัวเราะ) โยมจะได้ไม่ต้องไปเสียเงินเสียทองเสียเวลาเนี่ยต้องบอกโยมอย่างนี้ เราคนเฒ่า คนแก่ไม่สามารถทำให้ออกงยขึ้นได้เงินทองของหายาก ต้องทำจิตให้ว่างได้ก็อ้อ! โอเคแล้ว นั้นนะความ มุ่งหมายการให้ทานก็เพื่อให้จิตว่าง ให้ของสิ่งเหล่านั้นว่างไปจากเราไม่ต้องไปห่วงไปกังวลอาลัยอาวรณ์กับ มันอีกเมื่อเรารู้ตามความเป็นจริงที่นี้เราอยู่ที่ไหนมันก็ว่างได้ไม่ต้องมีกังวลไม่ต้องไปห่วงใยไม่ต้องไปอาลัย อาวรณ์เราก็ไม่มีทุกข์แล้วเนิน เนิ่ง นอน ก็อาศัยรอดตายไปวันๆกินพออิ่มไปวันๆเท่านั้นเองไม่ได้ต้องการ อะไร เราจะเห็นอาการที่เราหมัชฌิมาปฏิบัติทางสายกลางก็คือว่างเนี่ยว่าง ว่างหมดที่พระองค์บอกไม่ให้ไป เข้าใกล้กามสุขัลลิกานุโยค ไม่ให้เข้าใกล้อัตตกิลมถานุโยค ถ้าใจเราว่างแล้วกามสุขัลลิกานุโยค ก็ว่างไปไม่ มี อัตตกิลมถานุโยค ก็ว่างไปด้วย เพราะเราจิตว่างเหมือนกับอนิจจังก็ซึกหนึ่งทุกข์อยู่ท่ามกลางอนัตตาก็ อีกซึกหนึ่ง ทีนี้เมื่อเราไม่มีอุปาทานการยึดถือจิตเราว่างแล้วอนิจจังก็พลอยไม่มีไปด้วยอนัตตาก็พลอยว่าง ไปด้วยต้องว่าอย่างนี้ เนี่ยถ้าเราเข้าใจอย่างนี้มันก็จะง่ายขึ้นต้องว่าอย่างนี้แล้วก็ไม่ต้องไปชวนชวายเรียนรู้

ทำใจให้ว่าง เรียนรู้อย่างอื่นมีแต่ทุกข์เพิ่มทุกข์ให้ ทีนี้ถ้าเราเรียนรู้อ่างซะแล้วถ้าเราทำใจให้ว่าง ตามที่เราู้ ทีหลังได้ทีเรารู้ก็ต้องให้มันรู้มันก็ต้องว่างไปด้วยเพราะเราจะเข้านิพพานแล้วต้องว่าง เพราะฉะนั้นความดับไม่มีเชื้อก็คือดับอารมณ์เนี่ยดับรูป เสียง กลิ่น รสโณภูฐัพพะ ธรรมารมณณ์เนี่ยดับ หมายถึงกำหนดรู้ทุกข์ ทุกข์เป็นของควรถูกกำหนดรู้ตามที่พระองค์สอนไว้ว่าทุกอย่างที่เราตาเห็นหูได้ยินจมูก ได้กลิ่นลิ้นได้รสกายได้สัมผัสใจได้รับรู้ธรรมารมณณ์เนี่ยทุกข์ทั้งนั้นเลยรับรู้ทุกข์ทั้งนั้น สมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์ คือตัณหาความอยาก แล้วตัณหาความอยากมันจะไปอยากที่ไหน มันก็อยากได้รูปสวยๆรูปหล่อๆรูปดีๆ เนี่ยได้เสียงไพเราะเพราะเพราะพริ้ง ได้กลิ่นหอม ได้สัมผัสสนอกสัมผัสในตามใจที่ต้องการเนี่ยแล้วมันก็ทุกข์ทั้งนั้น เนี่ย ใ้พวกตัณหาทำให้เกิดอยากอีกได้แล้วก็หมดไปสิ้นไปหรือเปลี่ยนไปก็อยากได้มาใหม่อีกพอได้คนนี้ แล้วก็แต่งแยกกันไปก็หาใหม่มาอีกเนี่ยเป็นตัณหาความอยากพระพุทธเจ้าว่าเป็นของควรละคำว่าละก็คือ ละเว้นเลยไม่เข้าไปใกล้เลยนั่นแหละ แล้วเราก็จะได้ไม่มีทุกข์ นิโรธะความดับทุกข์ดับที่ไหนก็ต้องดับที่รูป เสียง กลิ่น รสโณภูฐัพพะ ธรรมารมณณ์นี้แหละ ไม่ใช่ดับที่ไหนมันต้องเป็นอันเดียวกันหมด เพราะทุกข์ก็อยู่ที่ รูป เสียง กลิ่น รสโณภูฐัพพะ ธรรมารมณณ์ที่เราเป็นทุกข์กับมัน สมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์คือตัณหาความอยากที่ ไหน มันก็อยากได้ที่รูป ที่เสียง ที่กลิ่น ที่รส ที่โณภูฐัพพะ ธรรมารมณณ์เพราะฉะนั้นนิโรธะความดับทุกข์ดับที่ ไหน ก็ต้องดับที่รูป เสียง กลิ่น รสโณภูฐัพพะ ธรรมารมณณ์ มรรคหนทางเข้าถึงความพ้นทุกข์ดับทุกข์ควร เจริญให้มาก เจริญที่ไหน? ตาเห็นรูปก็เจริญดับมันไปเรื่อยๆ(หัวเราะ) หูได้ยินเสียงก็ดับมันไปเรื่อยๆ จมูกได้ กลิ่นก็ดับมันไปเรื่อยๆ ลิ้นได้รสก็ดับมันไปเรื่อยๆ กายได้สัมผัสก็ดับมันไปเรื่อยๆ ใจได้รู้ธรรมารมณณ์ก็ดับไป เรื่อยๆเนี่ยเป็นการเจริญมรรค ทีหลังมันดับว่างไปแล้วดับสูญหรือว่างไปแล้วนั่นแหละไม่มีทุกข์แล้วๆเราก็ จะได้อะ! นี่ก็อริยสัจ๔ เนี่ยเห็นมัยความหมายของอริยสัจ๔ ที่พระองค์แสดงไว้เนี่ยก็เป็นไปตามนัยยะนี้ ไม่ใช่เนี่ยอื่น ทีโยมไปมัวเล่นไปแยกอย่างโน้นไปแยกอย่างนี้แต่ก็ไม่ลงใจเคลียร์ไม่ได้เคลียร์ให้มันสงบ ไม่ได้ว่างไม่ได้มันก็เลยเดือดร้อนผู้ที่ไม่รู้จริงเห็นแจ้งเดียวมันก็ดับเดียวมันก็ไม่ดับ(หัวเราะ)แล้วมันก็ เดือดร้อนสร้างความทุกข์ยากให้ตัวเองด้วยสร้างความทุกข์ยากให้ผู้อื่นเนื่องด้วยไปเกี่ยวเนื่องกับใครก็ตาม ให้เขาเป็นทุกข์ไปด้วยเดือดร้อนไปด้วย เพราะฉะนั้นเรารู้แล้วเราก็ดับที่ใจเราเนี่ย ไม่ใช่ไปดับที่นั่นที่นี้ เรานั่ง ตรงนี้ก็ดับหมดแล้ว ใ้ที่บ้านช่องอะไรต่ออะไรเนี่ยขณะนี้ไม่มีนึกถึงมันก็ว่างไปแล้วคือดับไปแล้วระยะหนึ่ง ถ้าไปคิดถึงมันก็เกิดขึ้นอีกแล้วเห็นมัย ใ้วิธีนี้ก็คือสติมันนั่นแหละมันไปนึกไป มึงอย่านึกนะสัมปชัญญะรู้ แล้ว โทษเกิดจากมึงนึกมากไปเนี่ย สติระลึกมากเกินไปเลยฟุ้งซ่านมากมายพอมันระลึกเป็นบ้าเป็นหลังเลย จมอยู่ในสติระลึกอันเดียวมันนั่นแหละแล้วก็บ้าคลั่งบ่นเพ้อรำไรร้องหม้อร้องไห้ เราจะเห็นว่าเพราะฉะนั้น สัมปชัญญะคือรู้จิตรู้สติ ติดติสก็เบรคมันเลย มันจะได้ไม่เพี้ยนไม่วิปริตไม่บ้าไม่คลั่งต้องว่าอย่างนี้ แล้วเรา ก็สงบแล้ว บางคนยังไปก่อกวนแม้ในความฝันอีก(หัวเราะ)เดือดร้อนหลายต่อเลยต้องว่าอย่างนี้ โทษของ มันมากมายถ้าตายลงก็ต้องไปเวียนว่ายตายเกิดเพราะอาศัยสิ่งที่มีอยู่ในใจเรานั้นแหละไปปรุงแต่งอีกเขา เรียกสังขารการปรุงแต่งในรูป ในเสียง ในกลิ่น ในรส ในโณภูฐัพพะ ในธรรมารมณณ์ให้มันเกิดจิตวิจิตรขึ้นมา ให้เป็นวิจิตรพิศดารขึ้นมาให้สวยให้งามให้ตืออย่างนั้นอย่างนั้นมันนั่งวาดภาพ เนี่ยเขาเรียกฝันทั้งๆที่ยังตื่นๆ อยู่เนี่ย ที่อาตมาเคยบอกไว้เนี่ยชีวิตที่แท้คือการทำงานนอกนั้นเป็นความฝัน สิ่งที่เราคิดที่ยังไม่ได้ทำนั้น แน่ๆเป็นความฝันทั้งหมดเลยเนี่ยเห็นมัยเป็นความฝัน การปฏิบัติธรรมเพื่อพระนิพพานเป็นการทำความฝัน

ให้เป็นจริงใครๆก็รู้พระพุทธเจ้าก็รู้ว่านิพพานมีจริงแต่พวกเขาไม่รู้ก็เป็นเพียงความฝันเท่านั้น แต่เราก็เพียรทำความฝันให้เป็นจริงด้วยการทำจิตให้ว่างนี่แหละเนี่ยเพราะถ้ามันทำให้ว่างไม่ได้มันก็ ใ้อ่ที่ความฝันอย่างนั้นอย่างนี้ไปดันเอาเอาผิดทั้งนั้นเสียเวลาทั้งหมดแล้วก็ เป็นทุกข์ทั้งหมดแล้วก็ทำให้เราไม่เข้าถึงแล้วก็บางคนเขาเรียกสัมมาทิฏฐิถอยหลัง ใ้อ่พวกสัมมาทิฏฐิถอยหลังเนี่ยอันตรายเพราะว่ามันถอยไปแล้วยากที่มันจะกลับมาเป็นสัมมาทิฏฐิได้อีก ที่มันเห็นว่ามันทำขนาดนี้ทำบุญทำทานมากมายไม่กินไม่ใช้ไม่หลับไม่นอนอะไรเนี่ยแล้วก็ยังไม่เห็นได้มรรคได้ผลอะไรกับมาต่อว่าพระพุทธเจ้าพระธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้าอีกเนี่ยพวกสัมมาทิฏฐิถอยหลังเนี่ย แก่ไขยากเพราะอะไรเพราะมันประทับใจมันคิดมันทำมากแล้วทำดีแล้วแต่ไม่บังเกิดผลแก่จิตใจเลยนั่นแหละเพราะมันไม่รู้ความจริง ถ้ารู้ความจริงแล้วมันก็หมดไปไม่ต้องไปเถียงไปทะเลาะกับใคร(หัวเราะ)ว่างไปให้หมดรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์เหล่านี้เนี่ยเรารู้แล้วว่างแล้วเรากับรำคาญอีกได้เห็นได้ยินได้รู้สัมผัสอะไรพวกเนี่ยแล้วเราจะเบื่อหน่ายคำว่าเบื่อหน่ายไม่อยากเห็นไม่อยากได้ยินมาอย่าดะเอียดให้เรานะ ต้องว่ามาอย่าดะเอียดให้เรามาก(หัวเราะ)ทำให้เราเป็นทุกข์โดยที่เราไม่ต้องการเลย เพราะเราต้องการว่าง แต่นี่มาให้อัดเหยียดมาให้เราเพิ่มมาให้เราเอามาเป็นภาระมาให้เราแบกอีก นั่นแหละพระอาจารย์ต้องตวาดต้องขู่มัน แต่ความจริงมันไม่มีนะจิตใจไม่มีนะ แต่ต้องการสอนถ้าไม่ขึ้นเสียงดังแล้วใ้อ่พวกนี้มันไม่กลัวนะมันกลัวเสียงดังต้องขู่มันให้มันกลัวมากๆแล้วจะได้ไม่มายุ่งกับเรามาก(หัวเราะ)เราก็จะได้แคล้วคลาดปลอดภัยร่มเย็นเป็นสุขสบาย ตอนนี่ว่างไม่ต้องเห็นไม่ต้องได้ยินไม่ต้องทราบได้รู้ก็ต้องว่างสบายเลยเนี่ย ต้องแบบนี้โยมต้องฝึกตามที่อาตมาบอกเนี่ยแล้วโยมจะพบความจริงแล้วโยมก็จะเข้าถึงนิพพานในชาตินี้ แล้วก็ยังไม่ต้องตายก็รู้เรื่องนิพพานได้แล้ว ยืน เดิน นั่ง นอนฝึกความว่างไว้ที่หลังมันว่างอัตโนมัติเลยว้า! มันรู้เนี่ยที่แรกก็ว่างๆก็เป็นมรรคไปหมด ที่หลังมันว่างจริงๆว่างบริสุทธิ์แล้วที่นี้ก็มันเป็นผลแล้วเราฝึกเราหัด ทุกอย่างมันต้องมีวันจบวันสิ้น ดีก็อนิจจังไม่ดีก็อนิจจังกุญญาบาปเนี่ยละทิ้งหมดเลย ว่าง ไม่ต้องนึกถึง ไปติดบาปเดียวก็ต้องไปนรกติดบุญเดียวก็ต้องไปเสวยสุขในสวรรค์ แล้วก็ประมาทเพลิดเพลิน เพราะฉะนั้นไม่ต้องไปแล้วนรกไม่ต้องไปสวรรค์แล้ว ทำจิตให้ว่าง ให้ว่างจากอะไร? ถ้าอาตมาจะพูดตามแบบก็ต้องว่างจากสัมมาทิฏฐิเห็นชอบใ้อ่ที่เคยเห็นอะไรชอบๆก็ให้ว่างไปให้หมด(หัวเราะ)ที่เคยดำริชอบก็ให้ว่างไปให้หมดที่เคยพูดชอบๆแหม! พูดเรื่องนั้นเรื่องนี้ถูกอกถูกใจชอบกัน จะจำอย่างนั้นอย่างนี้ก็ว่างให้หมด งานการอะไรที่ชอบก็ว่างให้หมด อาชีพอะไรก็ว่างให้หมด ความเพียรอะไรก็ให้ว่างให้หมด ก็เราจะไปนิพพานแล้วๆจะไปทำอะไรนิพพานมีอะไรให้เราทำที่ไหน เนี่ย การงานอะไรเหล่านี้ต้องว่างถ้าเราไม่ว่างเราก็ไปนิพพานไม่ได้เพราะฉะนั้นเนี่ยความจริงมันเป็นอย่างนี้ใ้อ่ที่เขาสอนหลอกโยมวิปัสสนาอย่างนั้นอย่างนี้ใ้อ่พวกที่ยึดติดวิปัสสนาเนี่ยร้อยทั้งร้อยก็ยังไม่ไปไม่ได้(หัวเราะ) พระอาจารย์การ์นต์ทีเดียวว่าไปไม่ได้เพราะอะไรยังไม่ไปไม่ได้เพราะจิตมันยังไม่ว่างมันยังห่วงวิปัสสนาของมันอยู่(หัวเราะ)อาตมาต้องหัวเราะใส่หัวมันมันจะได้รู้ใ้อ่ที่พวกยึดติดวิปัสสนาที่นั่นก็ดีที่นี้ก็ดีอย่างนั้นอย่างนี้ไปทั้งหมดเสียเงินเสียทองเสียเวลาล้ำเวลาไม่ต้องทำการทํางานหรือกุจะไปวิปัสสนาแล้ว(หัวเราะ)แต่หาว่าไม่ว่าสุดยอดกว่าวิปัสสนาก็คือว่างเนี่ย ถ้าอาตมาบอกโยมว่าโยมขอให้โยมสำเร็จทุกเรื่องทุกราวโยมก็ตีอกตีใจแหม! พระอาจารย์ให้พรแล้วใครๆก็มาขอพรพระอาจารย์อยากจะสำเร็จกันทั้งนั้นอยากได้ดีมีความสุข แต่ถามว่าสำเร็จแล้วว่างไหม ว่างเนี่ย ว่างเนี่ยสูงกว่าความสำเร็จอีกโยมจะได้หายยาก(หัวเราะ)

เพราะฉะนั้นอาตมามีสิทธิที่จะขู่พวกโยมนะว่าไอ้พวกนี้ดักดานไอ้พวกนี้โง่งงไอ้พวกนี้ตายโหง ตายท่าชะให้หมดไอ้คนอัปปริยัจญ์ไรพวกนี้ที่มีแต่ปัญหาไม่จบไม่สิ้นเนี่ย..แล้วมันจะได้วางที่หลังมันกลัวๆ พระอาจารย์ดำพระอาจารย์ว่ามันๆก็ได้ไม่มาพระอาจารย์ก็ได้สบาย(หัวเราะ)วางได้เต็มที เนี่ยมา เขียนธรรมะได้บันทึกเป็นเล่มใหญ่ๆเลย ถ้าอาตมาไม่วางเนี่ยไม่มีเวลาเขียนเลยต้องว่าอย่างนี้คนอื่นก็ไม่ว่าอาตมามีสติปัญญาอย่างไร มีความสามารถยังงัยไม่มีใครรู้หรอกเพราะอาตมาไม่ค่อยได้บอกกับใครว่าอาตมาปฏิบัติแบบไหนขนาดครูบาอาจารย์ยังไม่รู้เลยยังไม่เคยบอกเลยอาตมาก็เฉยๆถือว่าท่านเป็นครูบาอาจารย์แล้วไม่ต้องมายุ่งเดี๋ยวจะหาว่าสอนหนังสือสังฆราชอีก(หัวเราะ)เยอะเยอะมากมายเลยเดี๋ยวนี้เต็มไปหมดครูบาอาจารย์ทั่วโลกต้องว่าอย่างนี้ ไม่ใช่เฉพาะเมืองไทยนะทั่วโลกแต่มันก็ไปกันไม่รอดหรอก เพราะจิตมันไม่วางมันยิ่งศึกษามันค้นคว้ามันก็ยังไม่วางมันยิ่งกลับไปกลบมายิ่งพอกเป็นดินพอกหางหมู นั่นนะต้องว่าอย่างนี้ขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์ของสุขุมไว้มากเดี๋ยวก็สำนึกนั่นสอนอย่างนี้เออ! ก็ดีเราก็ถูกใจเอาเปลี่ยนใหม่สำนึกนั่นสอนอย่างนี้เอาเปลี่ยนใหม่อีกเนี่ยมันก็ไม่วางสักทีมันก็วนเวียนอยู่สำนึกในสำนึกนี้ แล้วคิดว่าแน่ทั้งนั้นเลย แต่ไม่วางเลยสักสำนึกหนึ่งต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)ต้องมาเจอพระอาจารย์เนี่ยสอนให้วาง เพราะอะไร อาตมาไม่ได้อยากได้อะไรจากพวกโยมเนี่ยแล้วโยมจะมายึดเหยียดอะไรก็ไม่ต้องการ เพราะอาตมาต้องการวาง แต่พวกโยมก็มายึดเหยียดให้ไม่วางเนี่ยจะได้สอนจะได้บอกไว้ว่าเอ๊ย! ไอ้นี้ระวังนะพระอาจารย์จะสาปจะแช่งเอานะ ขู่อึ้งขู่ พวกโยมจะได้กลัวจะได้ไม่มาหาพระอาจารย์ เดี่ยวไปนึกว่าอาตมาไปอยากได้ของเขา หาที่นั่นทีนี่อะไรเงินทองมากมายก่ายกองเอามาไปไหน ไอ้พอเอามาพอกชนกันไปเกลี้ยงเลย(หัวเราะ)เหนื่อยฟรีอีกต่างหาก วางไปไม่รู้กี่ครั้งแล้วไม่หلابไม่จำอีกนะเดี๋ยวต้องให้วางชะที ที่นี้เราต้องเป็นตัวของตัวเองไม่งั้นเดี๋ยวคนนั้นก็ทุกข์คนนั้นก็ยากมาให้พระอาจารย์ช่วยเอาทุกข์มาให้พระอาจารย์ทั้งนั้น เห็นพระอาจารย์เป็นผู้พิเศษไป ไอ้วิเศษก็ต้องวาง(หัวเราะ)อย่าไปยึดติดมันหาเรื่องใส่ทุกข์แก่ตัวเองไม่ดี แล้วเราก็จะรู้ว่าเออ! ถ้าเรารู้ได้อย่างนี้แล้วชักฉลาดขึ้นแล้ว(หัวเราะ)ไม่งั้นโง่ดักดานเป็นขี้ปากเขามานานแล้วยังไม่รู้ตัวเป็นขี้ข้าเขาไปอีก ถ้าเป็นขี้ข้าเขาเข้ารับใช้เขาน่าอับอายขนาดไหน เขาจิกหัวดำว่าจะอย่างนั้นอย่างนี้ก็ต้องทนเลยเห็นมัย ไม่มีใครชอบเลยเนี่ย เพราะฉะนั้นเราต้องชอบวางไม่ต้องไปเป็นขี้ข้าใครแล้วเราก็เป็นอิสระของเราเนี่ยมันจึงจะถูกต้องไม่งั้นไม่ถูกต้อง แล้วมันจะเป็นทุกข์มีกังวลเป็นความเดือดร้อนหาทุกข์ใส่โทษใส่ตัวแล้วไอ้พวกนี้เคยตัวนะขี้เกียจขี้คร้านเดี๋ยวทุกข์ขึ้นมาไปให้พระอาจารย์ช่วย(หัวเราะ)มีผู้ช่วยอยู่เลยขี้เกียจเลยไม่ทำความเพียรไม่ใช่เหตุผลของตัวเองแล้วได้ใจเลยเนี่ยพระอาจารย์ก็แหม! นึกว่าเขายกย่องเป็นครูเป็นอาจารย์แล้ว หารู้ไม่ว่าเขากำลังจะโดนใช้แล้วคนไหนถ้าเป็นครูเป็นอาจารย์ อาตมาไม่เคยใช้ครูใช้อาจารย์เลยไม่ได้ขอให้มาช่วยอย่างนั้นอย่างนี้เลย ไม่มี เพราะฉะนั้นเราเคารพก็คือเคารพ ไม่ได้เอามาเป็นขี้ข้าเลย พระอาจารย์เนี่ยกลัวมากเลยรู้กลัวๆว่าขาดความเคารพครวระพระพุทธรเจ้าสอนไว้ยังจะเอาครูเอาอาจารย์มาใช้อีก เนี่ยไม่ใช่คนใช้ เหมือนลูกเนี่ยเห็นมัยพ่อแม่รักมาเลยมีเมตตารักลูกมากมายเลย ลูกมันเลยได้ใจเอาความรักของพ่อแม่มาทำร้ายพ่อแม่ซะเลย แม่จะเอาไอนั้น แม่จะเอาไอนี้ ไม่ได้ไม่กลับบ้านแล้วจะไปค้างกับเพื่อนคนนั้นคนนี้บางคนก็กินยาตายโดดน้ำตายโดดตึกตาย(หัวเราะ)เนี่ยอาศัยความรักของพ่อแม่มาทำร้ายพ่อแม่ เพราะฉะนั้นเราต้องรู้เข้าใจแล้วเราต้องใช้เหตุผลสั่งสอนแนะนำให้เขาเข้าใจให้เขาฟังตนเองให้ได้ อัดตาดิ อัดตโน นาโถต้องฟังตนเอง

ไม่ต้องให้พึ่งพ่อแม่ ใ้ขณะนี้มึงฟังจนแก่แต่ก็ยังไม่เลิกอีกมึงดักดานแน่เลย ถ้าพ่อแม่ไม่อยู่เนี่ย ลูกเราช่วยตัวเองไม่ได้แล้วแยแล้ว เป็นการรักลูกที่ผิด เพราะฉะนั้นเราก็ต้องสอนให้ลูกเข้มแข็งเหมือน พระพุทธเจ้าสอนให้พระไปอยู่ป่าอยู่เขาถ้ำลอมฟางป่าช้าป่าขี้หมู ไปอยู่ป่าช้ากั้วผีใหม่? กั้ว จะได้เรียนรู้ จากผี แล้วกั้วมันเพราะอะไร?ความจริงแล้วแทนที่จะกั้วเลือกกั้วข้างกั้วผีไม่ใช่อีกกั้วตายต่างหาก (หัวเราะ)ถ้ามันไม่กั้วตายจะไปกั้วผีทำไมกั้วเสือทำไมกั้วช้างทำไมกั้วงูทำไมไอ้พวกนี้กั้วตายพอไป อยู่เข้าจริงๆแล้วได้เรียนรู้ของจริงแล้วเราก็เข้าใจความจริงเออ! เรากั้วตายต่างหาก ถ้าเราไม่กั้วตายจะ ไปกั้วมันทำไมไอ้พวกนี้ มันก็ต่างคนต่างอยู่ไป เราก็ระมัดระวัง เรายังไม่อยากจะตายก็หลบลิ้ใช้สติปัญญา หลบไม่ให้เขามาทำร้ายเรา เราก็จะได้รอดตายไปเห็นมัยเนี่ย พระพุทธเจ้าสอนให้ภิกษุทั้งหลายไปอยู่ป่าอยู่ เขาเนี่ยให้ไปเรียนรู้ของจริง ให้พึ่งตัวเองด้วยไม่ให้พึ่งใครด้วย ทำไมพระองค์สอนไม่ให้พึ่งใคร ก็ถ้ามันแต่คิด พึ่งเขาพึ่งเขาตลอดถ้าเขาไม่อยู่เขาตายไปทำอะไรไม่เป็นแล้วที่นี้เขาไม่อยู่หรือเขาไปสิบวันยี่สิบวันแล้วซัก เป็นทุกข์แล้วนึกถึงเขาแล้ว เนี่ยไม่ดีเนี่ยเห็นไหมเนี่ย เพราะฉะนั้นเราต้องฝึกหัดตัดสินใจด้วยตัวเองให้มากขึ้น แล้วเราก็จะได้ไม่ทุกข์เพราะเราทำให้แก่ตัวเราใครๆก็อยากมีความสุขทั้งนั้นไม่อยากจะทุกข์เลย แต่เราไปเพิ่ม ทุกข์ให้เขาเห็นมัย ภาระของเขา ทุกคนก็มีภาระทุกข์อยู่แล้วทุกข์เกิดแล้วต้องแก้ต้องเจ็บต้องตายเรายังเอา ความแก่ความเจ็บความตายไปพึ่งเขาอีกเนี่ยมันเอาเปรียบเขาขนาดไหน แล้วเราจะเข้าใจคำสอนของ พระพุทธเจ้าโอโห! คำสอนของพระองค์เป็นคำสอนที่วิเศษมากๆเลยฝึกหัดตัดสินใจให้มีความเชื่อมั่นใน ตัวเองให้พึ่งตัวเองให้ได้ เมื่อตัวเองเป็นที่พึ่งของตัวเองได้แล้วก็จะเป็นที่พึ่งของผู้อื่นต่อไป เพราะเราอด ตายมาด้วยวิธีไหน ใครจะไปปานี้ฉันอยู่มาก่อนแล้ว เธอต้องทำตัวอย่างนั้นปฏิบัติอย่างนี้อะไรต่างๆน้ำท่า อย่าไปชี้ชี้ขี้กินไม่ได้มันเต็มไปด้วยสารพิษโรคภัยไข้เจ็บมากมายต้องกรองอย่างพระองค์ให้กรองหรือ สอนให้ระมัดระวังทุกอย่างเลยพระองค์สอนไว้ครบถ้วนหมดเราจะเห็นว่าเออ! ถ้าเราปฏิบัติตามพระองค์ สอนเราจะมีสุขยังไม่ตายง่าย ๆ ถ้าเราไม่เชื่อประมาทเมื่อไหร่เดี๋ยวก็ตาย พระองค์จึงบอก ปมาโท มจฺจุ โน ปทนะ ผู้ที่ประมาทแล้วเหมือนคนตายแล้วเพราะฉะนั้นประมาทกับอะไร? ประมาทกับอนิจจังทุกขัง อนัตตตาเนี่ย ถ้าเราไม่ประมาทกับอนิจจังทุกขังอนัตตตานั่นแหละ ไม่ให้มันอนิจจังไปเร็วไม่ให้ทุกข์ไปเร็วไม่ให้ อนัตตาไปเร็วไม่ให้แก่เจ็บตายไปเร็วนี้แหละเป็นความไม่ประมาท เราได้ยินเรื่องอนิจจังทุกขังอนัตตาแล้ว เราก็รีบคิดเลยก็จะทำยังงัยจึงจะอนิจจังช้าลงเป็นทุกข์ช้าลงอนัตตาช้าลงหรือทำให้แก่เจ็บตายช้าลงเนี่ยเรา จะทำยังงัย เราก็ต้องเป็นคนมีศีลมีธรรมในใจของเรานั้นแหละ แล้วทุกอย่างมันจะอนิจจังช้าลงเป็นทุกข์ช้า ลงอนัตตาช้าลง ทำให้จิตใจเราเย็นลงหรือว่างลง แล้วเราก็จะได้ไม่มีทุกข์กับสิ่งเหล่านั้นเพราะฉะนั้นเนี่ยถ้า เราทำได้ตามเนี่ยรับรองอยู่กับใครที่ไหนก็ได้ อยู่คนเดียวก็มีความสุข ก็เหมือนอาตมาอยู่ในป่าในเขาไม่ต้อง พุดกับใครนานๆเกือบสปีก็ยังสามารถอยู่ได้ พวกโยมเนี่ยไม่ต้องคุยกับไม่ได้คุยกับใครวันสองวันก็จะออกแตกตาย แล้วมันเทียบกันไม่ได้หรอกแล้วอาตมาก็ไม่คิดอย่างอื่นอาตมาพิจารณาธรรมตั้งเยอะแยะมากมายเลยที่ ใครยังไม่รู้เรื่อง แล้วสิ่งที่อาตมาคิดได้ปฏิบัติได้ไม่มีใครรู้เรื่องเพราะอยู่ในป่าคนเดียวเป็นปัจเจกตั้งรู้คนเดียว เป็นปัจเจกตั้ง(หัวเราะ)เพราะฉะนั้นเนี่ยถ้าไม่พูดอะไรก็ไม่มีความรู้เรื่องว่าพระอาจารย์มีความสามารถ อะไรบ้าง ไม่มีใครรู้ว่าให้ท่านช่วยนั่นช่วยนี่ท่านก็ทำได้ท่านก็สงเคราะห์ให้ได้แต่ตามเดี๋ยวนี้อายุมากแล้วขี้ เกียจแล้วจะต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)อายุ๖๖ เนี่ยวันนี้เนี่ยย่างเข้า๖๗แล้วปีนี้รู้ไว้ด้วย(หัวเราะ)ซักขี้เกียจมาก

แล้วนะใครๆคิดฟุ้งมานานแล้วสอนแล้วไม่หัดฝึกฟุ้งตัวเองมึงระวังให้ดี เดี่ยวจะโดนขู่เหมือนเมื่อวานเนี่ย ไล่ตะเพิดเลย(หัวเราะ) เอ็งไม่รู้อะไร ชำแถม่มากแล้วชำไม่สนใจใครแล้วชำอายุมากแล้วเราก็สงเคราะห์มาตลอด อยู่ป่าอยู่เขามากก็สงเคราะห์คนนั้นคนนี้อะไรตามใจเขาไม่ค่อยขัดใจใครหรือเพราะอาจารย์เนี่ยมีเมตตากรุณาไม่ใช่ไม่มีทีหลังมาเห็นทุกข์เห็นโทษโอ้! เป็นรากเหง้าของอุปาทานขีดหลาบแล้วตอนนี้อายุเรามากแล้วเราไม่ทนต่อใครให้เขามาใช้ง่ายๆต้องว่าอย่างนั้นนั่นแหละให้จำไว้ แถมแล้วสมมุติว่าโยมทุกคนแก่แล้วให้ไปทำงานหนัก โยมทุกคนจะไปตากแดดโยมสู้ไว้ไหม เนี่ยเอาตมาไปตากแดดหนังลอกหมด(หัวเราะ) มันไม่ทนต่อแดดหนังกำพรักร้อนออกหมด อาบน้ำเนี่ยถูออกมาหนังศีรษะไบหน้าทั้งตัวเลยเนี่ยไปตากแดดตากน้ำค้างมาไม่ทนแล้วสังขารเสื่อมต้องว่าอย่างนี้ แล้วจะไปตามใจเขาตัวเองยังทำให้กับตัวเองเสีย! มึงอย่าหลุดอย่าลอกนะมึงอย่าร้อนมึงอย่าหนาวมันก็ไม่ฟังหรือตอนนี้เราก็ต้องประดับประดาประคองมันพออยู่ไปวันๆเท่านั้นเอง ไม่ได้คิดโลกมากอยากได้อะไรของใครแล้ว จะได้ว่าเนี่ยเออ! เราใช้ชีวิตมาคุ้มค่าแล้วชีวิตของเราเนี่ยทำความดีใช้หนี้ความดีไม่ได้ว่านี่กวดดีกวดฉลาดเหม! เก่งกล้าสามารถอย่างนั้นได้พวกนี้ทำร้ายตัวเองทั้งนั่นแหละ(หัวเราะ) เพราะฉะนั้นเราต้องเตรียมเนื้อเตรียมตัวที่เราทำนั่นแหละเราทำความดีใช้หนี้ความดีเขาที่มีความดีแก่เราก็สงเคราะห์เขาตามที่เขาที่มีความดีกับเราสงเคราะห์ตามธรรม เพราะฉะนั้นสังขารเราไม่ทน โรคภัยก็เพียบเลยทั้งเบาหวานความดันโรคหัวใจอะไรเนี่ย เอาตมาเนี่ยจะตายตั้งหลายครั้งวิญญาณออกจากร่างไปหลายครั้งก็ยิ่งรอดกลับมาอีกเนี่ย(หัวเราะ) แสดงว่ากรรมเวรเอาตมายังไม่หมด ถ้าหมดไปแล้วปานนี้ไปสบายแล้วสบายตั้งนานแล้ว อยู่ป่าอยู่ที่ไหนกะเหยิงกะห่างจะตายก็ไม่ตาย เอาตมาเนี่ยทุกข์แสนสาหัสอดกลั้นอดทน ขันติอาชีวสานคุณขันติเนี่ยทนจนไม่ต้องทนแล้วเห็นเป็นปกติไปแล้วตอนนี้เรารู้แล้วเราก็เอามาสอนพวกนี้ พวกโยมที่ยังไม่รู้ที่ยังทนอะไรไม่ได้ก็ต้องพยายามทนให้ได้ ทนไม่ได้ก็ตายไปไม่ต้องไปเสียดงเสียดายอะไรเราอยู่มาจนแก่จนเฒ่าแล้วถ้าเราต้องการอะไรอยากได้อะไรเราก็ชวนขวายเป็นตั้งแต่ยังมีกำลังเรี่ยวแรงอยู่ที่พอทำได้เนี่ย ถ้ามันเจ็บใช้ได้ป่วยก็ทีหลังมันทำไม่ได้แล้วต้องทิ้งมันแล้วใกล้เวลาที่จะต้องทิ้งมันแล้วต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ) เพราะฉะนั้นจะได้ไม่ต้องไปเสียดงเสียดายอะไร ไม่ต้องไปวิตกวิจารณ์ไม่ให้สังขารปรุงแต่งเรา เนี่ยพวกโยมมาก็มารู้ความจริง เนี่ยวันเกิดก็เกิดทุกวันนั่นแหละ ตราบใดที่ยังไม่ตายก็เกิดทุกวัน(หัวเราะ) ตื่นขึ้นมามันยังไม่ตายก็ทำความดีต่อไป(หัวเราะ) ไม่ใช่ว่าเกิดมาหาอยู่หากินหานั่นหานี้หาชื่อเสียงเกียรติยศเอามาทำเกลื่ออะไรสิ่งเหล่านี้ เอาอะไรไปได้บ้างไม่มีแม่แต่ชื่อก็ไม่มีใครเขาจำแล้วต่อไปใครเขาจำได้นี้กว่าเคยช่วยเขาไว้เยอะแล้วตายแล้วขณะเป็นๆช่วยไปมันยังไม่พอใจนะตายไปยังจุดรูปหรืออธิษฐานให้มาช่วยอีก(หัวเราะ) ระวังให้ดีเถอะใครเป็นพ่อเป็นแม่เป็นปู่เป็นย่าเป็นตาเป็นยายอะไรเนี่ย แสดงความรักลูกหลานไว้มากเนี่ยใช้พวกนั้นมันได้ความสุขความสบายเคยตัว ระวังพวกนั้นมันจะเรียกมาใช้อีกนะ(หัวเราะ) ต้องเตือนกันไว้บอกเอ็งอยากกินอะไรอยากใช้อะไรแม่ทำให้ตายายทำให้ แต่ถ้าตายแล้วเลิกนะเสียบอกไว้ก่อน(หัวเราะ) ไม่ต้องมาก่อวกันอีกขณะเป็นยังไม่พอเลยตายแล้วยังมาให้พ่อฮ้อขอห่วยอีก(หัวเราะ) มันร้ายขนาดไหนเนี่ย ใช้พวกขอมาๆพวกมารทั้งนั้นนะให้โยมรู้ไว้พระอาจารย์นี่ถึงพระพุทธเจ้าแล้วทำให้พระอาจารย์สลดใจเนี่ยสลดใจ พระองค์ให้มีอะไรก็ให้หมดทุกชาติๆแม้กระทั่งพระองค์ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันก็ยังมาขอให้เขานิพพานอีกมารทั้งนั้นเลยมารไม่ละเว้นแม้กระทั่งพระพุทธเจ้านะให้เอ็งจำไว้ด้วยนะ เอ็งเป็นปุถุชน

ธรรมดาเนี่ยแข็งไม่สามารถต่อกรอะไรกับมันได้หรอก(หัวเราะ)แต่พระอาจารย์ก็พยายามปราบนะ
ปราบทุกวันเลยทุกชั้นด้วยเบาบางไปเลยแทบจะไม่โผล่หัวมาให้้อาตมาเห็นแล้วตอนนี้ ที่หลังจะได้สบาย
โยมไม่มีมารมาก่อวณที่หลังแสดงธรรมอะไรปฏิบัติธรรมอะไรจะรู้ง่ายเข้าใจเร็วจะได้มรรคผลนิพพานง่าย
เนี่ยเจตนาที่อาตมาสงเคราะห์เรียกเจ้ากรรมนายเวรหรือปราบมารอะไรเนี่ยเพื่อสงเคราะห์พวกโยมเนี่ย
ไม่ให้มารมากวนแล้วมันก็จะได้อยู่เย็นเป็นสุขแล้วมาประพฤติปฏิบัติแล้วจะได้เข้าใจธรรมง่ายตายต้องว่า
อย่างนี้อ้าว! มีอะไรจะถามก็ถามเปิดโอกาสให้ถาม(หัวเราะ)เนี่ยเห็นมัยนั่งพร่ำรำพรรณไปพลบเดียวใกล้
เที่ยงแล้ว(หัวเราะ)ใครอยากถามอะไรให้ถามอยากจะรู้มากขึ้นไปกว่านี้ก็ให้ถามใครจะถามอะไรไม่ต้องกลัว
ตอบไม่ได้เอามาเป็นร้อยๆข้อเลยอย่างพระอาจารย์เนี่ยไม่เคยกลัวเลยแล้วที่ใครถามแล้วตอบไม่ได้ไม่มี
ถามแล้วต้องตอบได้แล้วก็ให้เขาเคลียร์ความพอใจด้วยต้องว่าอย่างนี้เห็นมัยเหมือนกับที่เมื่อคืนนี้ที่ถามที่
พวกนี้ไม่ได้ยินได้ฟังอีกเลย.....

ชนะชัย เมฆา ผู้ถอดความและจัดพิมพ์
วันอังคารที่ ๒๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๓
เวลา ๑๙.๒๔ น.